

Gráczer A. István: Falak

Kiestem a vonatból az Alföld szélén,
Birkafödte mezők gyepszagú rétjén,
Olyan falaknál, miket egykor ismertem
Olyan ajtóknál, miken tegnap kiléptem.

Idejét sem tudom mikor láttam futni
Anyám a széttáruuló fémajtóhoz utoljára.
Apám bőröndhajigálását csomagtartójába
Nővérem mosolyát kisöccsére vetődni.

A kocsiban néma beszéd,
Fejbiccentés, kérdezgetés
Nyakbehúzva mesélek a városról,
Benne saját magamról.

Furcsán szürke délután ez,
Nincs füstökátda gyárkémény
Se fojtó-kormos kipufogóbél
Csak csend, mezei csend.

Otthon anyám vállára terített életével
Simítja ingem gallérjának tetejét
Apám csatornát vált rezzenéstelen,
Csak a TV -n kívüli világ nem mozdul,
Szétesik az adás, benne megszakad
Egy bemondóhangtól izzó elektróda
Megszűnik a lét, s benne én, magam,
Egyedül maradok történetdarabjaimmal.
Bezárják fülüket, hogy kerüljék még
a szemkontaktus legapróbb jeleit is,
Kussolnak a falak, nem motyog a tapéta,
Eltűnik minden, s maradsz, mi voltál,
Hasznos holmiból ócska falétra,
Rólad szed meggyet majd unokáid serege
A te nyakadon tapos majd minden,
Mi egykor jó volt, mára elenyészett...